

La Comédiathèque

Kokë apo bisht

Jean-Pierre Martinez

comediatheque.net

Tekstet e pjesëve të Jean-Pierre Martinez mund të lexohen dhe të shkarkohen falas. Megjithatë, kjo nuk do të thotë se shfaqja e tyre publike është falas.

Çdo shfaqje publike, qoftë profesionale apo amatore, kërkon autorizim paraprak dhe pagesën e të drejtave përkatëse të autorit.

Jean-Pierre Martinez është anëtar i SACD (Société des Auteurs et Compositeurs Dramatiques). Për çdo kërkesë për autorizim për shfaqjen e një pjese, ju lutemi të kontaktoni autorin nëpërmjet faqes së tij zyrtare:

<https://jeanpierremartinez.net/en/contact-2/>

Kokë apo bisht

Jean-Pierre Martinez

Përkthimi dhe përshtatja në gjuhën shqipe nga autori

Vincenti dhe Antoine-i janë dy aktorë, dikur miq të ngushtë, që nuk janë parë prej vitesh. Me kalimin e kohës, miqësia e tyre është shndërruar në rivalitet, si profesional ashtu edhe dashuror. Njëri e ka ftuar tjetrin të takohen në skenën e një teatri, me shpresën për të rilidhur fjetet e miqësisë që u shua bashkë me rininë e tyre. Por përpjekja për pajtim kthehet në një përballje të ashpër, përpara se të çojë, ndoshta, drejt një projekti të papritur.

Personazhet

Vincent

Antoine

Madison

Skena është e zbrazët, përveç dy karrigeve në të dyja anët e një tavoline të vogël. Hyn Vincenti me një filxhan në dorë. Ulet, pi kafënë me gllënjka, me vështrimin të humbur. Hedh sytë nga ora. E lë filxhanin mbi tavolinë, ngrihet dhe u drejtohet spektatorëve.

Vincent – Unë jam Vincenti. Po pres Antoine-in. Duhet të vijë nga çasti në çast. Veç nëse ka ndërruar mendje dhe ka vendosur të mos vijë. Në fakt, do ta kuptoja... Por jo, besoj se do të vijë. Qoftë edhe nga kureshtja. Do të vijë, do ta shihni. Për të marrë vesh çfarë mund të dua prej tij pas gjithë këtyre viteve. Antoine-i është... mik. Të paktën kështu besoj. Le të themi se dikur ishim miq shumë të ngushtë. Kemi qenë bashkë në gjimnaz. Në një gjimnaz katolik, në një qytet të vogël provincial. Ishte një ambient mjaft i rreptë, por... prapëseprapë bëmë një mal me marrëzira. Sa kemi qeshur! Madje krijuam një trupë teatrore. Ne të dy, domethënë, edhe me disa të tjerë. Kryesisht vajza... Në fillim ajo trupë ishte më shumë një mënyrë për të njohur vajza. Organizonim audicione për shfaqje që nuk i vinim kurrë në skenë. Zgjidhnim gjithmonë më të bukurat, sigurisht. Dhe në skenën e provës vajza duhej të puthte partnerin. Pra njërin prej nesh, ndërsa tjetri luante drejtorin e audicionit. Hileja ishte e trashë, por ndonjëherë funksiononte me vajzat më të guximshme. Mirë që ishim të gjithë të mitur dhe askush nuk na paditi për ngacmim seksual. Eh, po... Ishin kohë të tjera. Pastaj shkuam në Paris dhe ndoqëm kurse aktrimi. Gjithmonë bashkë. Antoine-i dhe unë. Për një vit ndamë një dhomëz nën çatinë e një shtëpie në Montmartre. Jeta boheme, si në këngën e Aznavour-it. *(Në piano dëgjohen notat e para të këngës, pa fjalë.)* Në atë dollap fshesash mezi hynte një krevat tek. Çdo mbrëmje hidhnim monedhën, kokë apo bisht, dhe ai që humbte flinte përtokë mbi një dyshek me ajër, me këmbët të hyrja dhe kokën të banja, ku kishte më pak rrymë ajri. Në ato kohë ishim të pandarë. Po, Antoine-i ishte... shoku im më i mirë. *(Një çast.)* Më vonë filluam të shkonim në audicione. Të punonim pak, secili më vete. Role të vogla në filma televizivë ose komedi... Antoine-i qëndroi edhe disa muaj në atë dhomëz. Unë u vendosa te një shoqe, në një garsonierë jo shumë më të madhe. Të paktën aty mund të flinim dy veta në një krevat. Ai flinte vetëm; unë me atë vajzën që kisha njohur gjatë një xhirimi. Vitet kaluan dhe... takoheshim gjithnjë e më rrallë. Derisa erdhi një ditë kur nuk u pamë më fare. Nuk e di pse. Në fakt, kam njëfarë ideje, por... jo, nuk e di. Antoine-i është ende aktor, si unë. Vetëm se ai... bën kryesisht role figuranti. Role ku shfaqesh në sfond, siç i thonë në profesion. Ata personazhet e padukshëm që askush nuk i vëren në filma. Përveç miqve të tyre në Facebook, po t'i kenë lajmëruar që një ditë më parë: «Kujdes, nesër në mbrëmje do të më shihni në televizor! Jam kamerieri që i sjell birrën një inspektori të famshëm në skenën e parë. Ama bëni kujdes: dukem nga profili vetëm dy a tri sekonda. Kur inspektori më jep paratë dhe më thotë 'Mbaje kusurin', unë i përgjigjem 'Faleminderit'. Gjysmë dite duke pritur në sheshxhirim vetëm për t'i thënë 'faleminderit' një inspektori! Të paktën mund të postosh në Instagram fletën e xhirit ku emri yt figuron pranë emrit të yllit, të cilit i thua 'faleminderit'. Me shpresën se një ditë ylli do të jesh ti dhe të tjerët do të të thonë 'faleminderit'...» *(Dëgjohen tingujt e fillimit të këngës së Aznavour-it «Je m'voyais déjà», për ëndrrën e një të riu që shkon të pushtojë Parisin.)* Antoine-i nuk e pati këtë fat, për fat të keq. Vazhdon të luajë kamerierë dhe të thotë «faleminderit». Dikur luante edhe pak teatër, por tani nuk i ofrojnë thuajse asgjë. Madje besoj se po mendon ta lërë profesionin dhe të kthehet te kontabiliteti. Sepse në universitet kishte filluar të studionte për kontabilist. Nuk është aktor i keq, por... gjithmonë i ka munguar ambicia. Do ta shihni, Antoine-i është... djalë i mirë. Nuk dua të them «djalë i mirë»

në atë kuptimin... Se, sapo thua «djalë i mirë», të shkon mendja te dikush pak budalla. Ku ta dish pse sot mirësia dhe budallallëku janë bërë pothuajse sinonime.

Hyn Antoine-i.

Antoine – Mos po të ndërpres? Je në telefon?

Vincent – Jo, jo, aspak. Hyr, Antoine, të lutem...

Antoine-i afrohet në qendër të skenës, vëren spektatorët dhe mbetet për një çast i shtangur.

Antoine – Është ndonjë shaka?

Vincent – Çfarë?

Antoine – Ç'është kjo grackë? Më thua se do të më takosh, më lë takim në skenën e këtij teatri që ka vite i mbyllur. Nuk më the gjë për ndonjë audicion me publik. Unë s'kam përgatitur asgjë.

Vincent – Jo, nuk është audicion. Ose, të paktën, jo tamam.

Antoine – Po këtu ka spektatorë! Nuk po shoh ëndërr.

Vincent – Ëndërr...? Më shumë makth, apo jo? Imagjino një njeri që hap një derë në shtëpinë e vet, të banjës, për shembull, dhe papritur gjendet në një skenë përballë publikut. Pa ditur në cilën pjesë po luan, as çfarë duhet të thotë.

Antoine – Pak a shumë historia e jetës sime... Po mirë, a do të më thuash çfarë bëj këtu?

Vincent – Jemi në teatër, apo jo?

Antoine – As që e dija se kjo ndërtesë ishte ende teatër. Ka më shumë se njëzet vjet që nuk është luajtur asgjë këtu.

Vincent – Teatri është si kisha. Për sa kohë nuk e kanë kthyer në diçka tjetër, aty mund të kremtosh prapë meshë.

Antoine – Meshë?

Vincent – Është një figurë letrare...

Antoine – Po për çfarë më ke thirrur? Për audicion?

Vincent – Audicion, nëse do ta quash ashtu...

Antoine – Unë s'dua ta quaj asgjë. Ti më kërkove të vija.

Vincent – Pikërisht. Si je?

Antoine (*mënjanë*) – Vërtet do të bisedojmë sikur s'ka ndodhur gjë? Këtu, para publikut?

Vincent – Bëj sikur nuk ka njeri... Si në teatër. Muri i katërt, e di. Do të pish diçka ndërkohë?

Antoine – Ndërkohë që presim çfarë?

Vincent – Një kafe? Sapo bleva një makinë ekspresi. Bën kafe të shkëlqyer.

Del. Antoine-i mbetet i hutuar. I hedh një vështrim publikut, disi në siklet. Bën disa hapa, kthehet në qendër të skenës dhe u drejtohet spektatorëve.

Antoine – Më falni, nuk e kam fare idenë çfarë bëj këtu... *(Përpiqet të duket i qetë duke u ulur, por ngrihet sërish dhe ecën ca hapa.)* Shpresoj të kthehet, sepse kjo është vërtet e sikletshme... Ai budalla gjithmonë ka pasur talentin të më fuste në situata të tilla... *(Heshtje.)* Vincenti dhe unë jemi... miq të vjetër. Më saktë, miq të rinisë, sepse «miq të vjetër» do të thoshte që vazhdojmë të jemi miq. Bëmë lloj-lloj marrëzish bashkë në gjimnaz. Kishim krijuar një trupë teatrore. Kishte edhe disa vajza... Nejse. Pastaj u bëmë aktorë, të dy. Dua të them aktorë profesionistë. Me punë herë pas here. Edhe ne shiheshim... herë pas here. Secili ndoqi rrugën e vet dhe rrugët tona nisën të kryqëzoheshin gjithnjë e më rrallë. Vincentin s'e kam parë prej vitesh. Prandaj u habita kur më telefonoi. As nuk e di ku e gjeti numrin tim. Kur u pamë herën e fundit, nuk jam i sigurt nëse ekzistonin telefonat celularë. Vincenti pati njëfarë suksesi me një serial televiziv disa vjet më parë. E njihnin në rrugë, i kërkonin autografe dhe... ia mori mendjen fama. Që atëherë nuk kemi punuar më bashkë. Unë s'isha yll, siç e kuptoni... Tani edhe atë e kanë harruar disi. I ka rënë mendjemadhësia. Kalon nga një rol dytësor te tjetri, në teatër ose në televizion. Me pak fjalë, është kthyer në një aktor si shumë të tjerë. Ndoshta për këtë arsye iu kujtova përsëri...

Vincenti kthehet me një filxhan kafeje dhe e vendos mbi tavolinë.

Vincent – Nuk i hodha sheqer. Në fakt, s'kam fare.

Antoine – S'ka problem, faleminderit...

Vincenti ulet dhe pi kafënë. *Antoine-i mbetet në këmbë.*

Vincent – Ulu.

Antoine – Më mirë më thuaj pse më ke thirrur. Nuk mund t'i lëmë gjithë këta njerëz të presin...

Vincent – Ndoshta thjesht më kishte marrë malli të të shihja. Jemi miq, apo jo? Nuk duhet ndonjë arsye e veçantë për t'u takuar.

Antoine – Nuk jemi parë prej të paktën dhjetë vjetësh.

Vincent – Dymbëdhjetë.

Antoine – Në varrimin e nënës sate. Nuk patëm shumë mundësi të flisnim.

Vincent – Në varrimin e nënës sime, po. Nuk ishte tamam rasti për të kujtuar kohët e bukura. Më kujtohet. Nuk ishte varrim shumë i gëzueshëm.

Antoine – Duhej të vije në varrimin e nënës sime. Ishte shumë më argëtues. Po pse nuk erdhe, në fund të fundit?

Vincenti ngurron të përgjigjet dhe kthehet nga spektatorët.

Vincent (*publikut*) – Varrimet janë si ftesat për darkë: një rreth vicioz. Nëse dikush vjen në varrimin e një të afërmit tënd, ndihesh i detyruar t'ia kthesh nderin herën tjetër. Dhe gjithë jetën përfundon duke marrë pjesë në varrimet e të afërmeve të miqve. Pa llogaritur lulet, që kushtojnë goxha. Kështu që një ditë thashë: mjaft. Pse mendoni se shumë njerëz kërkojnë t'i varrosin të afërmit në rrethin më të ngushtë? Pa lule e kurora... Nga modestia e të ndjerit? Jo, more! Që të mos kenë nevojë t'ua kthejnë nderin të tjerëve. Kur njih shumë njerëz, pas një moshe të caktuar të del nga një varrim në muaj. Mua më ka ndodhur të shkoj edhe në dy brenda javës. Ka familje nga të cilat kam përcjellë pothuajse të gjithë në botën tjetër. Bëhet punë me gjysmë orari dhe kushton. Tani kam vendosur të jem modest në vend të të tjerëve. Për mua çdo varrim është «vetëm për familjen». Nuk shkoj dhe pikë. As lule nuk dërgoj. Pastaj lulet, mes nesh... Nuk është marrëzi ekologjike? Shpesh vijnë nga Holanda, madje edhe nga Afrika. Me avion... Jo, unë nuk shkoj më në varrime.

Antoine – Zotëria ishte shumë i zënë atëherë. Zotëria ishte yll i madh i ekranit të vogël.

Vincent – Të thashë, isha në xhirime. Nuk mund të largohesha. Shpresoj të mos më mbash mëri për këtë.

Antoine – Të thashë unë se të mbaj mëri për diçka?

Vincent – Nuk e di... Ishim miq të ngushtë, apo jo? Tani nuk shihemi më. Thjesht kemi secili jetën e vet, apo... ndodhi diçka?

Antoine – Diçka?

Vincent – Nuk jemi zënë, apo jo?

Antoine – Jo, nuk besoj. Po ti ç'mendon?

Vincent – Mund të themi se në një periudhë isha miku yt më i mirë, apo jo?

Antoine-i hesht në siklet, pastaj kthehet nga salla.

Antoine (*publikut*) – Miku më i mirë... Çfarë do të thotë saktësisht? Kur je foshnjë, ke një lodër të dashur. Kur je fëmijë, ke një mik imagjinar. Pastaj ke një mik më të mirë. Më vonë një të dashur. Në rastin më të mirë, martohesh me të dhe harron shokët. Kështu është jeta. Gruaja të bëhet edhe mikja më e mirë. Mendoj se po të mund të flije me shokun më të mirë, s'do kishe nevojë të martoheshe. (*Vincentit.*) Ti ishe miku im më i mirë, është e vërtetë... Po unë? A isha unë miku yt më i mirë?

Vincent – Po. Ti ishe miku im më i mirë.

Antoine – Kjo ishte shumë kohë më parë.

Vincent – Nuk shihemi më, por jemi ende miq, apo jo?

Antoine – Varet çfarë quajmë mik... Çfarë është miqësia për ty, në të vërtetë?

Vincent – Nuk e di.

Antoine – Po të më duheshin para, a do të më jepje hua?

Vincent – Të duhen para?

Antoine – Po jap vetëm një shembull.

Vincent – Sepse, po të duhen para, po të them që tani: nuk kam.

Antoine – Po të isha i sëmurë, do të vije të më takojë në spital?

Vincent – Besoj se edhe ky është shembull.

Antoine – As në varrimin e nënës sime nuk erdhe.

Vincent – Më fal... Nuk e dija se kishte aq shumë rëndësi për ty. Dhe nuk i kam shumë qejf varrimet.

Antoine – Njeh njeri që i ka qejf varrimet?

Një çast.

Vincent (*publikut*) – Nuk i kam qejf as spitalet. Kur shkoj të vizitoj dikë në spital ose në një shtëpi të moshuarish, më kujtohet shkatërrimi im i mundshëm, madje i pashmangshëm. Më shumë se dobësimi fizik, i përkohshëm a përfundimtar, më tmerron atmosfera e burgut. Në spital apo në azil njeriu humbet krejt lirinë. Së pari, lirinë për të dalë pa lejen e drejtuesve. Humbet edhe identitetin. I sëmuri bëhet thjesht «pacienti», i moshuari «banori». Fillojnë të flasin për të në vetën e tretë, sikur shpirti t'i ketë ikur tashmë nga trupi. «Si na është sot ky zotëria?» «Fjeti mirë zonja?» Për mua spitali dhe shtëpia e të moshuarve janë më keq se burgu. Edhe në burg je vetëm një numër. Por të paktën nuk të kërkojnë ta pranosh me buzëqeshje heqjen e lirisë dhe t'u jesh mirënjohës atyre që të mbajnë mbyllur. Jo, unë nuk vizitoj kurrë askënd në spital ose në azil. Është tepër dëshpëruese...

Antoine – Akoma s'më ke thënë pse doje të më shihje. Dhe çfarë bëjmë të dy këtu.

Vincent – Të kujtohet trupa teatrore që kishim krijuar?

Antoine – Po, më kujtohet...

Vincent – Bënim audicione për role vajzash. Dhe gjatë provës vajza duhej të puthte partnerin e skenës. Pra njërin prej nesh, ndërsa tjetri luante producentin.

Antoine – Nuk ka funksionuar ndonjëherë, por ne jse.

Vincent – Funksionoi me Louise-ën.

Antoine – Po.

Vincent – Sa kemi qeshur atëherë!

Antoine – Mos më thuaj se ke organizuar një audicion të tillë edhe sot dhe të duhet të luaj producentin! Nuk kemi më moshë për këto gjëra, s'të duket?

Vincent – Gjynah, ishte zbavitëse. Të kujtohet një herë kur ajo vajza...

Antoine – Dëgjo, Vincent, më fal, por mbrëmjet nostalgjike nuk janë për mua. Çfarë kërkon nga unë?

Vincent – Kam diçka për të të kërkuar. Më saktë, diçka për të të thënë... Diçka paksa të sikletshme...

Antoine – Këtu? Tani? Në skenë? Përpara publikut?

Vincent – Në fund të fundit, jemi aktorë.

Antoine – Po, e gjithë kjo është shumë teatrale.

Vincent – A nuk mund të bisedojnë dy miq? Mirë, të mos flasim për kohët e shkuara. Le të flasim për të tashmen. Dhe të ardhmen... Me çfarë po merresh tani?

Antoine – Kam disa projekte.

Vincent – Vërtet? Çfarë projektesh? Teatër? Kinema?

Antoine – Derisa të realizohen, preferoj të mos flas. Po ti?

Vincent – Unë? Nuk ndalem një çast... Kam punë të siguruar për tre vitet e ardhshme.

Një çast.

Antoine – Prandaj më thirrë? Që të më numërosh sukseset e tua të pafundme? Kur e di fare mirë që unë mezi siguroj mjaftueshëm punë për të jetuar, si shumë aktorë të tjerë...

Vincent – Sapo më the që ke plot projekte.

Antoine – Këtë themi ne kur s'kemi punë dhe presim vetëm të bjerë telefoni. Ti e di fare mirë.

Vincent – Më fal, nuk e dija që gjërat ishin kaq keq.

Antoine – Ku do të dalësh, Vincent? Do të më ofrosh ndonjë rol?

Vincent – Jo, jo tamam, por...

Antoine – Edhe kjo më mungonte... Atëherë çfarë?

Vincent – Kam një lajm të madh për ty.

Antoine – Një lajm të madh? Për ty, sigurisht. Diçka që do të të ringrejë karrierën. Dhe do të të lejojë t'i shohësh të tjerët edhe më nga lart.

Vincent – Të dukem vërtet kaq egocentrik?

Antoine – Ç'lidhje kam unë me suksesin tënd, Vincent? Të duhet dikush që të të duartrokasë? Do që të të kërkoj autograf?

Vincent – Nuk është fare ashtu si mendon.

Antoine – Vërtet?

Një çast.

Vincent – Thashë «lajm i madh», jo «lajm i mirë».

Antoine – Si, jo lajm i mirë? Do të thuash... lajm i keq?

Vincent – Sapo më kanë diagnostikuar një tumor në tru.

Antoine-i mbetet pa fjalë.

Antoine – Jo...

Vincent (*publikut*) – Nuk e di ç'më shtyu ta thosha... Sigurisht që nuk është e vërtetë, por... nuk më kishin mbetur më argumente. Duhet pranuar se më çoi në kufijtë e durimit. Sipas tij, fama më ka hipur në kokë, jam një karrierist i pështirë dhe i përbuz të gjithë, duke filluar nga miqtë e vjetër. Po nuk është faji im që ia dola më mirë se ai! Nuk do ta kaloj gjithë jetën duke kërkuar falje pse kam pak talent dhe di ta shes veten. Po të ishte mik i vërtetë, do të gëzohej për suksesin tim në vend që të më mbante mëri, apo jo? Dakord, nuk e kam ndihmuar shumë kur kisha mundësi. Por as kjo s'do t'i bënte ndonjë shërbim. Edhe po ta kisha ndihmuar, sot do të më akuzonte se e bëra nga lart, për t'i treguar epërsinë time. Prandaj, po, e lashë t'ia dilte vetë. Nuk më pëlqen që gjithçka të ta japin gati. As nepotizmi nuk më pëlqen. E dini, ai sistemi ku u jep punë shokëve, në vend të njerëzve që e meritojnë nga aftësitë. Natyrisht, ndodh të kesh edhe shokë të aftë, por... Nuk është faji im nëse atij i ka shkuar gjithçka keq. Të paktën në jetën profesionale... E megjithatë, të shpikësh një tumor në tru! Nuk e di... Ndoshta doja që, për një herë, në vend që të më kishte zili, të më mëshironte. Të shihja si është të luash rolin e viktimës dhe të të qajnë hallin. Po, thjesht doja të shihja si do të sillej nëse këtë herë roli i keq do të më binte mua...

Antoine – Dreq... Më vjen tmerrësisht keq... Më fal...

Vincent – S'ke pse kërkon falje, nuk është faji yt.

Antoine – Jo, dua të them: më fal që u solla kaq keq. Po ta kisha ditur...

Vincent – Ti, të paktën, je mik i vërtetë. Do të vish të më shohësh në spital, apo jo? Të paktën sa kohë që ende do të kem një pamje pak a shumë të pranueshme...

Antoine-i mbetet për një çast i shtangur.

Antoine – Por... mund të të kurojnë, apo jo?

Vincent – Tumori ndodhet në një vend tepër të vështirë. Nuk mund të operohet. Kështu që, fatkeqësisht...

Antoine – Dreq...

Vincent – Më ka mbetur një vit. Ndoshta edhe më pak.

Antoine – E megjithatë, po të të shohësh...

Vincent – Po... Tani nuk kam pothuajse asnjë simptomë. Por sipas mjekëve, nuk do të vonojë. Dhe muajt e fundit nuk do të jenë të lehtë. Për momentin jam mirë, ndaj po përfitoj të rregulloj punët e mia. Dhe t'u them lamtumirë njerëzve që dua...

Antoine – Më prek shumë që jam njëri prej tyre. Sigurisht, nëse mund të bëj diçka për ty...

Vincent – Faleminderit... Veç nëse ke zbuluar një kurë të mrekullueshme kundër kancerit...

Një çast.

Antoine – Dhe prandaj më kërkoje të vija?

Vincent – Po. Por tani për tani do të preferoja të mbetej mes nesh. Askush nuk e di ende...

Antoine-i *hedh sytë nga publiku, i hutuar.*

Antoine – Askush?

Vincent – Askush.

Antoine – Po këta?

Vincent – Ah, po, e vërtetë! I kisha harruar fare...

Antoine – Ja ku e ke, murin e katërt...

Vincent – Sidoqoftë, siç thua ti, jam para së gjithash aktor. Ndoshta pavetëdijshëm ndiej nevojën ta vë në skenë edhe zhdukjen time.

Antoine-i *mbetet një çast i menduar.*

Antoine – Pra për këtë më thirre në këtë skenë? Që të më njoftoje se do të vdesësh, të shihje reagimin tim dhe t'ia shfaqje edhe publikut?

Vincent – Jo vetëm. Doja të të shihja, kaq. Dhe, meqë nuk më ka mbetur shumë kohë, vendosa të rishikoj përparësitë e mia.

Antoine – Nuk di çfarë të të them... Ndihem i nderuar dhe i prekur, por... Vërtet mendon se mund të vazhdosh një miqësi të ndërprerë para shumë vitesh, thjesht sepse njëri nga ne nuk do të jetë më këtu pas disa muajsh?

Vincent – Nuk e di. Thonë se disa kafshë u afrohen njerëzve kur e ndiejnë se po u vjen fundi. Ndoshta edhe njerëzit u afrohen miqve kur ndiejnë vdekjen pranë.

Antoine – Ndoshta...

Vincent – Po ta dije se të ka mbetur pak jetë, do të më telefonoje?

Antoine – Sinqerisht?

Vincent – Sinqerisht.

Antoine – Jo.

Vincent – Në rregull.

Antoine (*publikut*) – Çudi. Nuk ia dëshiroj vdekjen, sigurisht. Askush nuk ia dëshiron vdekjen një miku. Por... më mirë t'i ndodhë atij sesa mua. Është e tmerrshme ta mendosh, e di. Por s'mund ta ndalosh mendimin, apo jo? Për sa kohë nuk e thua me zë, nuk lëndon askënd. Dhe ajo që mendoj është se... s'do të ishte e drejtë të më ndodhte mua. Nuk mund të jesh humbës në çdo drejtim. Duhet të ketë njëfarë drejtësie. Pa folur për fatin e paracaktuar: edhe sikur gjithçka të jetë rastësi, në fund gjërat duhet të ekuilibrohen, apo jo? Të mirat me të këqijat. Është çështje probabiliteti. Si në ruletë: nuk mund të të bjerë pafundësisht numri fitues. As humbësi. Ai, pasi i buzëqeshi fati gjithë jetën, më në fund ra te zeroja. Çfarëdo që të ketë vënë bast, do ta humbasë. Ndërsa unë, pas gjithë atij tersllëku që më ndjek prej vitesh, të paktën i shpëtoj më së keqes dhe dal gjallë. Për momentin...

Vincent – Po do të vish të më vizitosh në spital?

Antoine – Sigurisht.

Vincent – Nuk je i detyruar. Nuk jemi parë prej vitesh. Nuk kam të drejtë të të kërkoj gjë. Në fund të fundit, nuk më ke asnjë borxh.

Antoine – Jo.

Një çast.

Vincent – Shiheshim gjithnjë e më rrallë. Çfarë ndodhi që një ditë nuk u pamë më fare?

Antoine (*duke u përpjekur të bëjë shaka*) – Përveç faktit që pas atij suksesit të vogël në televizion u more për yll dhe i harrove miqtë e vjetër?

Vincent – Po. Përveç kësaj.

Një çast.

Antoine – Dëgjo, Vincent... Kur ishim të rinj, miqësinë e jetonim në të tashmen. Marrëzitë i bënim bashkë. Ndonjëherë i kujtonim disa muaj më pas, por të nesërmen bënim të tjera, edhe më të mëdha.

Vincent – E vërtetë. Ishim të rinj. Nuk kishim asgjë për të humbur, prandaj nuk kishim frikë nga asgjë.

Antoine – Dalëngadalë u bëmë më të arsyeshëm. Bëmë gjithnjë e më pak marrëzira. Dhe sidomos, nuk i bënim më bashkë. Kur takoheshim, nuk na mbetej veçse të flisnim për ditët e bukura të dikurshme.

Vincent – Ose secili i tregonte tjetrit bëmat e veta, për të provuar sa më shumë kishte arritur.

Antoine – Dhe atë lojë ti e fitoje gjithmonë. Pas njëfarë kohe bëhej dëshpëruese. Madje të vriste dëshirën për të jetuar. Që të ecja përpara, duhej të mos të të takoja më.

Vincent – Tani e kam të vështirë të mendoj për të ardhmen. Më ka mbetur vetëm një vit, kështu që... do të jetë koha e herëve të fundit. Kur gushti është me shi e i zymtë, thua: vitin tjetër do të jetë më mirë. Por kur ky është vera jote e fundit...

Antoine – Nuk di çfarë të të them.

Vincent – Kam edhe diçka për të të kërkuar.

Antoine – Çfarëdo që të duash.

Vincent – A mund të kujdesesh për macen time kur unë të mos jem më...?

Një çast.

Antoine – Macen tënde?

Vincent – Nuk kam askënd tjetër kujt t'ia besoj. Të paktën askënd të cilit t'i besoj kaq shumë.

Antoine – Nuk e dija as që kishe mace. Nuk kishe pasur kurrë më parë, apo jo?

Vincent – Është e para. Ndoshta prandaj jam kaq i lidhur me të... Po, mund të them se tani është e vetmja mike që më ka mbetur... përveç teje.

Antoine – Ah, po...

Vincent – Më beso, një kafshë nuk të zhgënjën kurrë.

Antoine – Është se... nuk di të kujdesem për një mace... Nuk kam pasur as fëmijë, jo më mace...

Vincent – Është fare e thjeshtë. I jep ushqim e ujë, i ndërron rërën herë pas here dhe, sigurisht, e përkëdhel që t'i tregosh sa e do.

Antoine – Dëgjo, nuk e di... Një mace. Me jetën që bëj unë...

Vincent – Kaq mund ta bësh për ish-mikun tënd më të mirë, që i kanë mbetur vetëm pak muaj.

Antoine-i e vështron ngultas *Vincentin*.

Antoine – Mos më thuaj se është shaka. Sepse të shpikësh një tumor në tru vetëm për të rifituar një mik të humbur do të ishte vërtet e sëmurë.

Vincent – Kush e di... Nëse para fundit të vitit merr njoftimin e varrimit tim, do të bindesh. Përndryshe, paska qenë një shaka e keqe...

Antoine – Pra po tallesh me mua?

Vincent – Në fillim s'e kisha ndër mend, të betohem. Por u rrëmbeva. Jemi në skenë dhe më mori loja. Improvizova.

Antoine – Të luash kështu me ndjenjat e të tjerëve... është çnjerëzore, Vincent.

Vincent – Sapo më the se nuk bënim më marrëzira bashkë dhe prandaj nuk ishim më miq! Mendova se ishte rasti ta rifillonim nga e para... Të kujtohet? Edhe atëherë shpiknim histori të pabesueshme. Një herë e bindëm drejtorin e gjimnazit se ishim hebrej dhe, për këtë arsye, nuk mund të qëndronim në studimin e detyruar të premtëve në mbrëmje. Dhe dreqi ta hajë, unë nuk do të vdes! Të paktën jo tani... Duhet të gëzohesh, apo jo?

Antoine – Në fakt, gati po zhgënjehem. E kisha përfytyruar veten në varrimin tënd. Më kishin ardhur edhe ca fjalë për fjalimin mortor që do të mbaja si miku më i mirë i të ndjerit. Do të kujtoja kohët e bukura. Miqësinë e pathyeshme që na lidhte prej kaq kohësh. Fatin që i vinte fund para kohe një karriere ende plot premtime...

Vincent – Më prek shumë, faleminderit.

Antoine – Je një budalla i pështirë. Nuk dua të të shoh më kurrë.

Bëhet gati të dalë.

Vincent – Prit, Antoine! Ishe gati të bëheshe sërish miku im sepse unë po vdisja. Dhe tani do të më urresh prapë sepse jam shëndoshë e mirë? E çuditshme kjo ideja jote për miqësinë!

Antoine – Po pse, Vincent? Pse?

Vincent – Nuk e di. Mendova se kishe të drejtë. Ishte pa vend të të thërrisja për të të njoftuar një lajm të mirë që më përket mua.

Antoine – Pra, në fund të fundit qenka një lajm i mirë...

Vincent – Për mua, po. Për ty, nuk e di...

Antoine – Për mua?

Vincent – E vërtetë. Nuk ke asnjë arsye të gëzohesh për mua.

Antoine – Çfarë është ky lajm? Je kandiduar për një çmim të madh teatri? Do që të shoh triumfin tënd? Nuk ke mjaft miq që të të duartrokasin?

Vincent – Pra nuk më ke falur kurrë, apo jo?

Antoine – Falur për çfarë?

Vincent – Sepse mora rolin kryesor në atë audicion ku shkuam të dy para një pesëmbëdhjetë vjetësh. Në serialin që më hapi rrugën. Ke zili suksesin tim, apo jo?

Antoine – Suksesin tënd?

Vincent – Në profesion, të paktën.

Antoine – Siç thoshte Warhol-i, secili ka të drejtë për pesëmbëdhjetë minuta famë. Të tuat zgjatën dy a tre vjet. Jetove ca kohë edhe me famën që kishe mbledhur pas mbarimit të serialit. Që atëherë luan vetëm role dytësore.

Vincent – Gjithsesi më mirë se të jesh figurant.

Antoine – Ai suktesi yt i pretenduar të mori mendjen, Vincent. Harrove miqtë e vërtetë. Dhe je ende beqar...

Vincent – Edhe ti, apo jo? Të paktën, je bërë prapë.

Antoine – Shoh që qenke i mirinformuar. Dhe kjo të gëzon, apo jo? Nëse Louise-a nuk u bë e jotja, të paktën tani nuk është më me mua.

Vincent – E ke krejt gabim, të siguroj.

Antoine – Lëre... Kjo është ajo që ti nuk më ke falur kurrë. Nuk arrin dot të gëzohesh për lumturinë e të tjerëve, Vincent. Çdo gjë që kanë miqtë e tu të duket sikur ta kanë vjedhur ty. Prandaj nuk më zgjate dorën kur kisha nevojë.

Vincent – Nuk të kam mbajtur kurrë mëri për Louise-ën. Atëherë as që më interesonte.

Antoine – Po, sigurisht. Filloi të të interesonte sapo zgjodhi mua. Nuk e duron dot që një vajzë të më parapëlqejë mua. Madje nuk e kupton. Të duket kundër rendit të natyrshëm të gjërave.

Vincent – Po flet përçart.

Antoine – Po, miku im, të pëlqejë apo jo, atë audicion e fitova unë. Mora rolin në vendin tënd. Hodhim monedhën, kokë apo bisht, dhe atë ditë fati ishte me mua. Unë e putha Louise-ën, ndërsa ti luajte producentin. Dhe disa vjet më vonë, unë u martova me të.

Vincent – Nuk kisha zili për këtë, të siguroj.

Antoine – Mos ma thuaj. E shihja si e vështroje. Por duhet ta pranosh, Vincent. Nuk mund të fitosh çdo herë. Nuk mund t'i kesh të gjitha. Duhet t'u lësh diçka edhe të tjerëve. Miqtë nuk janë aty vetëm për të duartrokitur sukseset e tua. Kanë të drejtë të jenë ndonjëherë të lumtur edhe vetë.

Vincent – Sigurisht.

Antoine – Kam qenë shumë i lumtur me Louise-ën. Pyes veten pse u ndava prej saj.

Vincent – Ndoshta sepse, në fakt, ishte ajo që u nda prej teje.

Antoine – Nga e di? E ke parë përsëri?

Vincenti *ngurron një çast.*

Vincent – Hera e fundit që u pamë të tre ishte në varrimin e nënës sime.

Antoine – Në varrimin e nënës sate... Më the pak më parë se nuk ishte çasti i duhur për të ripërtërirë miqësinë me mikun tënd më të mirë, por gjithsesi gjete kohë të afroheshe me gruan e tij.

Vincent – Nuk ndodhi tamam ashtu. U takuam disa herë më vonë.

Antoine – Ti kërkove ta takoje prapë?

Vincent – Jo. Ishte rastësi. Kemi të njëjtin profesion. Është normale të ndeshemi herë pas here.

Antoine – Ne të dy nuk jemi ndeshur kurrë.

Vincent – Ajo nuk përpiqej të më shmangte.

Antoine – Po nuk ke fjetur me të, apo jo?

Vincent – Jo ditën e varrimit të nënës sime, të siguroj.

Antoine – Pra ke fjetur me të.

Një çast.

Vincent – Kam bërë edhe më shumë. Do të martohem, Antoine. Këtë doja të të thosha.

Heshtje e rëndë.

Antoine – Do të martohesh...

Vincent – Me Louise-ën.

Antoine-i *e përjeton rëndë lajmin.*

Antoine – Thuaj që është një tjetër shaka, Vincent.

Vincent – Nuk është shaka, Antoine.

Antoine – Nuk e mbajte dot veten, apo jo...?

Vincent – Nuk e bëra kundër teje, të betohem. Si mund të mendosh një gjë të tillë? Ndodhi vetvetiu, kaq.

Antoine (*publikut*) – Dua ta vras. Në fakt, dua t'i vras të dy. Si mund të ma bënte ajo këtë? Dakord, nuk jemi më bashkë. Nuk më ka borxh shpjegime. Por mund të zgjidhte këdo tjetër në vendin tim. Pse pikërisht Vincentin? Ndoshta që nga ai audicion i famshëm është penduar që puthjen e parë nuk ia dha atij, por mua. Po sikur monedha të kishte rënë në anën tjetër, kokë në vend të bishtit? A do të kishte ndryshuar historia jonë, e të treve? Kjo pyetje më mundon prej kohësh. Sa nga ajo që quajmë fat i paracaktuar i detyrohet rastësisë? Dhe, mes këtyre dy forcave që nuk i kontrollojmë, çfarë vendi mbetet për lirinë tonë? A ka bota një kuptim e një qëllim që na e imponon rrugën, apo është vetëm një nga versionet e panumërta të një kaosi krejt të rastësishëm? Është vullneti i lirë vetëm iluzion, apo mundemi vërtet ta ndryshojmë drejtimin e jetës, mes fatit që na merr me vete si rrymë detare dhe rastësisë që na shpërqendron si erë kapriçioze? A u mbyt Titaniku për shkak të rrugës së tij përtej Atlantikut, prej takimit të rastësishëm me një ajsberg, apo prej paaftësisë së kapitenit?

Vincent – Do të martohemi, Antoine. Kështu është. Nuk është kundër teje.

Antoine – Dhe e kishe aq për zemër të ma thoshe sy më sy?

Vincent – Është ish-gruaja jote. Desha ta dëgjoje nga unë. Është normale. Sigurisht, nuk pres të hidhesh përpjetë nga gëzimi. Edhe pse pak më parë më the se duhet të gëzohemi për lumturinë e miqve...

Antoine – Paske fytyrë! Të gëzohem për lumturinë e një miku që sapo më ka marrë gruan?

Vincent – Ish-gruan!

Antoine – Doje bekimin tim, apo thjesht të kënaqeshe duke më poshtëruar edhe një herë?

Vincent – Nuk kam dashur të të poshtëroj, Antoine. Në fakt, gjithmonë të kam admiruar.

Antoine – Ti më admiron? Mua?

Vincent – Po.

Antoine – Ti më ke konsideruar gjithmonë dështak.

Vincent – Nuk admiroj suksesin tënd. Admiroj zgjuarsinë, kthjelltësinë, ndershmërinë tënde...

Antoine – Për fat të keq, këto rrallë shkojnë bashkë me suksesin.

Vincent – Mos e tepro. Nuk ke dështuar në gjithçka.

Antoine – Nuk arrita të mbaja as Louise-ën. Dhe tani më në fund u hakmore.

Vincent – Vërtet mendon se njeriu martohet vetëm për t'u hakmarrë?

Antoine – Sigurisht, jemi të divorcuar; nuk të duhet leja ime. Por pse duhej të zgjidhje pikërisht atë, nga të gjitha gratë e botës?

Vincent – Nuk e di...

Antoine – Si ndodhi mes jush? Dhe kur?

Vincent – U pamë përsëri. Kuptuam se kishim shumë gjëra të përbashkëta.

Antoine – Ndër to, një mik.

Vincent – Ndër to, teatrin.

Antoine – Të paktën më thuaj se lidhja juaj nuk filloi kur ne ishim ende të martuar. Më thuaj se nuk ishte për shkakun tënd që ajo më la...

Vincent – Të betohem.

Antoine – Si mund të të besoj më?

Vincent (*publikut*) – Ç'dobi ka t'ia them të vërtetën? Po, Louise-ën e kam dashur gjithmonë. Dhe fakti që ajo zgjodhi Antoine-in e jo mua, me siguri e bëri edhe më të dëshirueshme në sytë e mi. E pashë përsëri kur erdhën të dy në varrimin e nënës sime. Atëherë ishin ende bashkë, por dukej qartë se dashuria e tyre nuk ishte më si më parë. Unë kisha ende pak famë si aktor. Ajo ma la të kuptoja se nuk isha krejt indiferent për të. Antoine-i iku menjëherë pas kremimit. Kishte një shqetësim në stomak, apo diçka të tillë, por gjithsesi kishte ardhur në varrim. Louise-a qëndroi edhe pak. E ftova të pinim diçka në shtëpi. Dhe nuk e di si ndodhi që përfunduam duke bërë dashuri me aq zjarr në divanin e sallanit, mu përpara urnës me hirin ende të ngrohtë të nënës sime. Erosi dhe Thanatosi... e dini si është puna. Pastaj nuk u pamë për disa vjet. Derisa u ndeshëm rastësisht vitin e kaluar në hapjen e një ekspozite dhe atëherë nisi vërtet lidhja jonë. (*Kthehet përsëri nga Antoine-i.*) Duhet të më besosh, Antoine. Ajo ishte ndarë tashmë nga ti. Kurrë s'do t'ia bëja këtë një miku...

Antoine – Ajo të kërkoi të ma jepje këtë lajm?

Vincent – Kemi folur për këtë. Menduam se ishte më e drejtë të të njoftonim. Herët a vonë do ta mësoje. Nuk mund ta bënim pa të thënë.

Antoine – Mund të më dërgonit thjesht një ftesë dasme.

Vincent – Natyrisht, nuk je i detyruar të vish në dasmë.

Antoine – Faleminderit...

Vincent – Do të martohemi... dhe kemi plane bashkë.

Antoine – Plane? Doni të krijoni familje? Mos do të më thuash se është edhe shtatzënë?

Vincent – Plane teatrore.

Antoine – E kuptoj... Pra nuk është vetëm martesë, por edhe ortakëri. Duhej ta prisja...

Vincent – Louise-a ka shumë talent. Thjesht nuk i është dhënë ende mundësia ta tregojë.

Antoine – Sepse ishte e martuar me një dështak si unë, do të thuash?

Vincent – Mos e lidh çdo gjë me veten, Antoine. Ti më qorton mua për egocentrizëm, por as Toka nuk rrotullohet rreth teje.

Antoine – Ndoshta ke të drejtë. Nuk mund të fajësoj gjithë botën për dështimet e mia.

Heshtje.

Vincent – Po ti? Nuk ke vërtet asnjë projekt tani?

Antoine – Të intereson vërtet?

Vincent – Më thanë se mendon ta lësh aktrimin dhe të punosh përsëri si kontabilist.

Antoine – Kush ta tha? Louise-a?

Vincent – Nëse të duhet ndihmë...

Antoine – Po mendon të më dëmshtëpërblesh që më more gruan?

Vincent – Nuk është më gruaja jote, Antoine, do të jetë gruaja ime... Dhe në fund të fundit është qesharake të thuash se «e ke» një grua. Gratë nuk janë pronë e askujt prej kohësh. Ato zgjedhin vetë.

Antoine – Tani do të më japësh edhe leksion feminizmi.

Vincent – Vetëm po përpiqem të të ndihmoj.

Antoine – Për vite me radhë nuk ma zgjate dorën. Dhe tani që do të martohesh me Louise-ën, qenke gati të më ndihmosh.

Vincent – Pse jo?

Antoine – Për ty është fare e lehtë, apo jo? Jep një çek dhe e fshin të kaluarën?

Vincent – Nuk të kërkoj ta harrosh të kaluarën. Dhe jo, as për mua nuk është e lehtë. Po, punoj, por nuk fitoj aq sa mendon ti. Kam edhe shpenzime...

Antoine – Mirë, a mund të iki tani?

Vincent – Prit...

Antoine – Çfarë tjetër?

Vincent – Nuk të thirra vetëm për të të njoftuar martesën.

Antoine – Atëherë çfarë do prej meje?

Një çast.

Vincent – Po mendoj ta blej këtë teatër.

Antoine – Ta blesh këtë teatër? Sapo më the se nuk ke para.

Vincent – Bashkë me Louise-ën.

Antoine – Po bëhet gjithnjë e më bukur.

Vincent – Louise-a është aktore. Edhe regjisore. Mund të bëhemi një ekip i mirë.

Antoine – Ne?

Vincent – Më doli vetvetiu.

Antoine – Të blesh një teatër... Për çfarë?

Vincent – Që më në fund të bëj çfarë dua, pa u varur nga askush. Të mos pres më të bjerë telefoni, siç the ti. Nuk e ëndërrojmë të gjithë këtë?

Antoine – Pse jo, nëse i ke mundësitë.

Vincent – Mendon se mund të funksionojë?

Antoine – Tani po më pyet edhe për mendim?

Vincent – Mendimet e tua i kam marrë gjithmonë shumë seriozisht. Edhe kur nuk i kam ndjekur...

Antoine – Dhe kjo të ka sjellë shumë sukses...

Vincent – Atëherë?

Antoine – Nuk e di. Ç'të të them... Unë nuk kam shpirt sipërmarrësi. Nuk kam ambicie. Ma ke bërë të qartë mjaftueshëm, apo jo?

Vincent – Mund të punonim sërish bashkë.

Antoine – Do të më gjeje ndonjë punë të vogël? Çfarë, për shembull? Përgjegjës skene? Arkëtar? Dikë që i shoqëron spektatorët në vende?

Vincent – Unë kam shpirt sipërmarrësi, por nuk jam praktik. Kam ide, por nuk jam shumë i rregullt. Sidomos me llogaritë dhe dokumentet.

Antoine – Të duhet kontabilist dhe të shkoi mendja tek unë, apo jo? Jo vetëm që më merr gruan, por do edhe të mbaj unë llogaritë e familjes suaj? Ndoshta do të të pëlqente të mbaja edhe qiririn pranë krevatit tuaj?

Vincent – Ky është problemi yt, Antoine. Gjithçka e sheh zi. Kudo sheh komplete në vend që të shohësh mundësi. Je paranojak.

Antoine – Faleminderit.

Vincent – Sigurisht që do të vazhdoje të luaje si aktor. Si ne të dy. Por të gjithë do të merreshim me disa punë.

Antoine – Nuk jam i sigurt se dua të të kem shef.

Vincent – Le të themi ortak, atëherë.

Antoine (*publikut*) – Më vjen pak turp, por duhet ta pranoj se, çuditërisht, propozimi i tij më tundon. Të kemi një teatër. Të tre bashkë. Në të vërtetë, kjo ishte ëndrra jonë kur nisëm profesionin. Si ato trupat e famshme të komedisë pariziane që nisën në teatro të vegjël e pastaj bënë karrierë të madhe. Vetëm se ata nisën prej aty; për ne do të ishte më tepër një rrugëdalje nga dështimi. Por, sidoqoftë... (*Vincentit.*) Do ta mendoj propozimin tënd. Megjithatë nuk jam i sigurt se është ide e mirë të punojmë bashkë ne të dy. Aq më pak të tre...

Vincent – Pak më parë the se nuk bënim më asgjë bashkë. Se vetëm kujtonim kohët e dikurshme dhe prandaj miqësia jonë kishte vdekur. Unë po të propozoj të ndash me mua këtë aventurë. Domethënë me ne...

Antoine – Po më propozon të jetojmë të tre bashkë, apo si?

Vincent – Ti nuk fle më me të, apo jo...? (*Heshtje.*) Apo fle?

Antoine – Edhe unë e kam parë përsëri.

Vincent – Si e ke parë përsëri? Pas divorcit?

Antoine – Kaluam shumë vite bashkë. Nuk fshihen kaq kollaj.

Vincent – Dhe?

Antoine – Kemi fjetur përsëri bashkë. Një a dy herë.

Vincent – Një... a dy?

Antoine – Le të themi tri.

Vincent – Kur ishte hera e fundit?

Antoine – Nuk e di... Para një muaji.

Vincent – Me Louise-ën kemi vendosur të martohemi rreth tre muaj më parë.

Antoine – Nëse po kuptoj drejt, gruaja jote e ardhshme po të tradhton që tani me ish-burrin e saj.

Vincent – Kjo po kthehet në një komedi të tmerrshme ngatërresash dashurore.

Antoine – Asgjë nuk na pengon ta shkruajmë dhe ta luajmë për të përruruar teatrin e ri...

Vincent (*publikut*) – Është e çuditshme, por nuk u mbaj mëri asnjërit. Kurrë nuk kam menduar se Louise-a mund të më përkiste plotësisht. Është tepër e pavarur. Si quhet kur një grua ka disa burra? Ah, po: poliandri. Në këto çështje kemi ndryshuar shumë. Ndoshta një ditë do të njohim zyrtarisht edhe martesën me tre... (*Antoine-it.*) Mendoj se ajo duhej të kishte qëndruar e martuar me ty.

Antoine – Mos e tepro.

Vincent – Ti vlen shumë më tepër se unë. Je njeri i mirë. Je besnik.

Antoine – Po flet sikur të isha qen. Fatkeqësisht, grave nuk u pëlqejnë djemtë e mirë.

Vincent – Të paktën jo kur janë njëzet vjeçe. Më vonë...

Antoine – Dhe me ç'para do ta blesh këtë teatër? Po të them që unë nuk jam i pasur...

Vincent – Kam disa kursime... Pastaj Louise-a sapo ka marrë një trashëgimi të vogël.

Antoine – Trashëgimi? Ke të drejtë, duhej të kisha qëndruar i martuar me të.

Vincent – Atëherë? Jemi prapë miq?

Antoine – Je i sigurt që kemi qenë ndonjëherë miq?

Vincent – Nuk e di. Por mund të përpiqemi të bëhemi.

Antoine – Po fillon të më shqetësosh, Vincent. Je i sigurt që nuk ke vërtet një tumor në tru?

Vincent – Kam disa vida të liruara në kokë. Edhe kjo është e pashërueshme, por fatmirësisht krejt e padëmshme.

Antoine – Po Louise-a, ç'mendon për këtë?

Vincent – Për të nisur projektin të tre bashkë, do të thuash?

Antoine – Edhe për atë, po.

Vincent – Ishte ideja e saj. Më tha... «Ky do të jetë fëmija ynë, i të treve»...

Një çast.

Antoine – Je i sigurt që s'kishte ndonjë mesazh të fshehtë aty...?

Vincent – Tani që ma thua...

Antoine – Me sa duket, ajo nuk ka arritur kurrë të zgjedhë mes kokës dhe bishtit. Ti mendon vërtet se është shtatzënë?

Vincent – Mund ta pyesim. Do të jetë këtu pas pesë minutash. *(Kthehet nga dera.)* Ja, madje po vjen...

Dëgjohen tri trokitje, pa qenë e qartë nëse janë tri goditjet tradicionale që lajmërojnë fillimin e një shfaqjeje teatrale apo dikush po troket në derë.

Errësirë.

Fundi

Rreth autorit

Jean-Pierre Martinez lindi në vitin 1955 në Auvers-sur-Oise, Francë. Fillimisht ishte baterist në disa grupe rok, përpara se të punonte si semiolog në fushën e reklamës. Më pas nisi një karrierë si skenarist për televizionin, për t'iu përkushtuar më vonë teatrit si dramaturg.

Ai ka shkruar rreth njëqind skenarë televizivë dhe 123 pjesë teatrore, kryesisht komedi, ndër të cilat disa janë bërë tashmë vepra të njohura, si *Vendredi 13* dhe *Strip Poker*.

Jean-Pierre Martinez është sot një nga autorët bashkëkohorë francezë më të vënë në skenë. Pjesët e tij janë përkthyer në shumë gjuhë dhe janë shfaqur në më shumë se 100 vende të botës, nga Evropa në Amerikë, Afrikë, Azi dhe Oqeani.

Për t'ua lehtësuar punën trupave teatrore profesioniste dhe amatore, autori ka zgjedhur t'i vërë tekstet e pjesëve të tij në dispozicion për shkarkim falas në faqet e tij të internetit. Megjithatë, çdo shfaqje publike kërkon autorizim paraprak dhe pagesën e të drejtave përkatëse të autorit.

Të gjitha pjesët e Jean-Pierre Martinez dhe përkthimet e tyre mund të shkarkohen falas nga:

<https://jeanpierremartinez.net>

<https://comediatheque.net>

Të drejtat e autorit

Kjo vepër mbrohet nga legjislacioni për të drejtat e autorit.

Çdo përdorim i veprës, veçanërisht çdo shfaqje publike, qoftë profesionale apo amatore, kërkon autorizimin paraprak të autorit.

Riprodhimi, shpërndarja, botimi, përkthimi, përshtatja ose ndryshimi i plotë apo i pjesshëm i veprës pa autorizim nuk lejohet.

Çdo përdorim i paautorizuar mund të sjellë pasoja ligjore dhe detyrimin për dëmshpërblim.

Jean-Pierre Martinez është anëtar i SACD (Société des Auteurs et Compositeurs Dramatiques).

Për çdo kërkesë për autorizim për shfaqjen e një pjese, ju lutemi të kontaktoni autorin nëpërmjet faqes së tij zyrtare:

<https://jeanpierremartinez.net/en/contact-2/>

© La Comédiathèque

Të gjitha të drejtat të rezervuara.